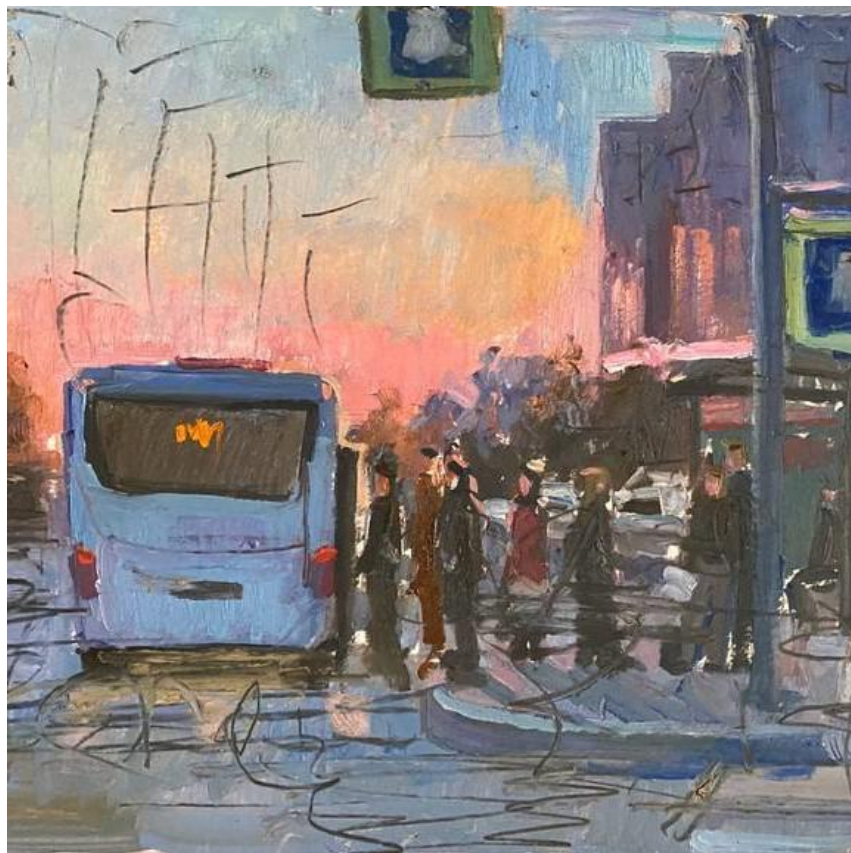

ЕВРЕЙСКИЙ МУЗЕЙ И ЦЕНТР ТОЛЕРАНТНОСТИ

КНИЖНЫЙ КЛУБ НА ИВРИТЕ «СИФРИЯ»

אתגר קרת

סיפור על נהג אוטובוס
שרצה להיות אלוהים

סיפור על נהג אוטובוס שרצה להיות אלוהים

אתגר קרת

זה סיפור על נהג אוטובוס אחד שאף-פעם לא היה מוכן לפתוח את הדלת לאנשים שאיחרו את האוטובוס. הנהג הזה לא היה מוכן לפתוח את הדלת לאף אחד. לא לתיכונים¹ עצורים² שהיו רצים במקביל אליו ותוקעים בו מבטים עצובים ובטח שלא לאנשים עצבנים עם דובונים³ שהיו דופקים על הדלת בכוח כאילו שבכלל לא איחרו וזה הוא זה שלא בסדר, אפילו לא לזקנות עם שקיות נייר חומות עמוסות מצרכים שניפנפו אחריו ביד רועדת. וזה לא מרשעות שהוא לא היה פותח את הדלת, כי בנהג הזה לא היתה אפילו טיפה אחת של רשע, זה היה מאידאולוגיה. והאידאולוגיה של הנהג אמרה שאם, נניח, העיכוב בהעלאת מישהו שאיחר הוא בקושי חצי דקה, והבנאדם שישאר מחוץ לאוטובוס יפסיד בגלל זה רבע שעה מחייו, זה עדיין יותר משתלם והוגן כלפי החברה לא לפתוח לו את הדלת. בגלל שאת החצי דקה הזאת מפסיד כל נוסע ונוסע באוטובוס. ואם, נניח, יש באוטובוס שישים אנשים שלא עשו כלום לאף-אחד והגיעו לתחנה שלהם בזמן, אז הם ביחד מפסידים חצי שעה, שזה כפול מרבע. זאת היתה הסיבה היחידה שבגללה לא היה פותח את הדלת אף-פעם. הוא ידע שלנוסעים בכלל אין מושג על הסיבה הזאת, וגם לא לאלה שרצים לידו ומסמנים לו שיפתח. הוא גם ידע שרובם חושבים שהוא סתם מניאק, ושהיה לו הרבה-הרבה יותר קל לתת להם לעלות ולקבל מהם תודות וחיוכים. רק שבבחירה שבין תודה וחיוך, לטובת החברה, לא היה לנהג ספק בכלל שהוא מעדיף את טובת החברה.

לבנאדם שהכי היה אמור לסבול מהאידאולוגיה הזאת של הנהג קראו אדי, רק שהוא, בניגוד לאנשים אחרים בסיפור, אפילו לא היה מנסה לרוץ אחרי האוטובוס מרוב שהיה עצלן ומיואש. אדי הזה היה עוזר טבח בפאב-מסעדה שקראו לו 'ביס-טרו', על שם המשחק מילים הכי מוצלח שהבעלים הטיפש שלו הצליח להמציא. האוכל במקום הזה

¹ תיכונים – תלמיד בבית ספר תיכון

² עצור – שלא מביע את רגשותיו

³ דובון – מעיל קצר ועבה

לא היה משהו, אבל אדי עצמו היה בנאדם נחמד. כל-כך נחמד, שלפעמים, כשהיתה יוצאת לו מנה לא מוצלחת במיוחד, הוא היה מגיש אותה בעצמו לשולחן ומתנצל. זה היה באחת ההתנצלויות האלה שהוא פגש את האושר, או לפחות את הסיכוי לאושר, בצורה של בחורה שהיתה כל-כך חמודה שניסתה לגמור את הרוסט-ביף שהכין לה עד הסוף, אפילו שאדי ידע שהיה לו טעם של סוליה, בשביל שלא ירגיש רע. והבחורה הזאת, היא לא הסכימה להגיד לו את השם שלה או לתת לו טלפון, אבל היתה מספיקה מתוקה בשביל להסכים להיפגש איתו למחרת בחמש באיזשהו מקום שיקבעו מראש. הדולפינריום, אם להיות יותר מדויק.

לאדי הייתה מחלה. מחלה שבגללה החמיץ⁴ כבר די הרבה דברים בחיים. היא לא היתה מסוג המחלות שמתנפחים לך הפוליפים או משהו, אבל היא בכל זאת עשתה לאדי כבר הרבה מאוד נזק. המחלה הזאת גרמה לו תמיד לישון עשר דקות יותר מדי, ושום שעון מעורר לא יכול היה עליה⁵. בגללה גם היה מאחר תמיד לעבודה ב'ביס-טרו', בגללה ובגלל הנהג שלנו, זה שהעדיף את טובת החברה על פני חיזוקים חיוביים⁶ ברמת הפרט. רק שהפעם, מכיוון שהיה מדובר באושר, החליט אדי לנצח את המחלה ובמקום לישון בצהריים, להישאר ער ולראות טלויזיה, וליתר ביטחון הוא אפילו שם לעצמו ברתק⁷, לא שעון אחד – שלושה, ועוד הזמין בטלפון השכמה. אבל המחלה הזאת היתה חשוכת מרפא⁸. ואדי נרדם כמו תינוק הרבה לפני 'פיצוחי-קיץ', והתעורר מזיע כולו לתוך צווחה מחרישת אוזניים של טריליון-מיליון שעונים, עשר דקות יותר מדי מאוחר. אדי יצא לרחוב בבגדים שאיתם ישן והתחיל לרוץ לכיוון תחנת האוטובוס. הוא כבר לא זכר איך רצים, והרגליים שלו התבלבלו קצת בכל פעם שעזבו את המדרכה. הפעם האחרונה בחיים שלו שרץ היתה לפני שגילה שאפשר לברוח משיעורי התעמלות, שזה בערך כיתה ו'. רק שבניגוד לשיעורי התעמלות ההם, הפעם הוא רץ בכל הכוח. כי הפעם היה

⁴ החמיץ – הפסיד

⁵ (לא) יכול על – (לא) יכול להתגבר על... או לנצח את...

⁶ חיזוק חיובי – (בפסיכולוגיה ובחיניך) למשל פרס, בניגוד לעונש

⁷ רתק – (בלשון צבאי) החיילים שמגינים על כוח צבאי המתקדם לעבר האויב

⁸ חשוכת מרפא – שאי אפשר לרפא אותה

לו גם מה להפסיד. וכל הכאבים בחזה והצפצופים של ה'נובלס' היו קטנים עליו במרדף אחרי האושר. הכל, בעצם, היה קטן עליו חוץ מהנהג שלנו של קו 62 שבדיוק סגר את הדלת והתחיל להישלף⁹ מהתחנה. הנהג ראה את אדי במראה, אבל כמו שכבר אמרנו הייתה לו אידאולוגיה, אידאולוגיה הגיונית שיותר מהכל הסתמכה על רדיפת צדק וחשבון פשוט. רק שלאדי לא היה אכפת מהחשבון הזה, פעם ראשונה בחיים שלו שהוא באמת רצה להגיע בזמן, ובגלל זה המשיך לרדוף אחרי האוטובוס, אפילו שלא היה לו סיכוי. באופן פתאומי המזל של אדי החליט לעזור לו, אבל רק חצי, כי מאה מטר אחרי התחנה, היה רמזור, והרמזור, שניה לפני שהאוטובוס הגיע, התחלף לאדום. אדי הצליח להדביק את האוטובוס ולגרור את עצמו עד הדלת של הנהג. הוא אפילו לא דפק על הזכוכית, מרוב שלא היה לו כוח, רק הסתכל בנהג בעיניים רטובות, ונפל על הברכיים, מתנשם וחנוק. זה הזכיר לנהג משהו. משהו מפעם. עוד מהתקופה שלפני שרצה להיות נהג אוטובוס. כשעוד רצה להיות אלוהים.

הזכרון הזה היה קצת עצוב, כי הנהג לא נהיה בסוף אלוהים, אבל גם שמח, כי הוא נהיה נהג אוטובוס, שזה הדבר השני שהכי רצה. ופתאום הנהג נזכר איך פעם הבטיח לעצמו שאם בסוף יהיה אלוהים הוא יהיה רחום וחנון¹⁰ ויקשיב לכל ברואיו. וכשראה את אדי ממרומי כיסא הנהג שלו, כורע ברך על האספלט, הוא פשוט לא יכול היה יותר, ולמרות כל האידאולוגיות והחשבון הפשוט, פתח לו את הדלת. ואדי עלה ואפילו לא אמר תודה מרוב שלא היה לו אויר.

את הסיפור הזה הכי כדאי להפסיק לקרוא כאן, כי למרות שאדי הגיע לדולפינריום בזמן, האושר בסוף לא בא, בגלל שהיה לה חבר. רק שמרוב שהייתה חמודה לא היה לה נעים להגיד את זה לאדי, אז היא העדיפה להבריז¹¹. אדי חיכה לה על הספסל שקבעו כמעט שעתיים. בזמן שישב הוא חשב לעצמו מחשבות מבאסות¹² על החיים ואחר-כך גם

⁹ להישלף – לצאת מתוך משהו

¹⁰ רחום וחנון – רחמן, בעל רחמים

¹¹ להבריז – לא להגיע לפגישה

¹² מבאס – מדכא, מייאש

הסתכל על השקיעה, שהיתה יחסית מוצלחת, וניזכר בהתכווצויות שרירים¹³ שהוא הולך לקבל עוד מעט. בדרך חזרה, כשכבר ממש התחשק לו להגיע הביתה, הוא ראה מרחוק את האוטובוס שלו עוצר בתחנה ומוריד נוסעים, וידע שגם אם היה לו כוח וחשק לרוץ, הוא בחיים לא היה משיג אותו. הוא המשיך ללכת לאט, מרגיש איזה מליון שרירים עייפים בכל צעד, וכשהגיע בסוף לתחנה, ראה שהאוטובוס עוד שם, מחכה לו. והנהג, למרות כל המילמולים הכועסים וההפצרות¹⁴ הקולניות של הנוסעים, חיכה שאדי יעלה ולא נגע בדוושה של הגז עד שמצא מקום לשבת. וכשהתחילו לנסוע, שלח לאדי איזה קריצה¹⁵ עצובה במראה שהצליחה להפוך את כל העניין הזה לכמעט נסבל.

מתוך הספר 'הקייטנה של קנלר', שנת 1998.

¹³ התכווצויות שרירים – כאב בשרירים (למשל, אחרי הריצה)

¹⁴ הפצרה – בקשה שחוזרת עוד ועוד

¹⁵ קריצה – רמיזה בתנועת העין